

ואדגר זמור, היו אך לפני שנים מעטות אורחים קבועים בכותרות העיתונות הישראליה. הם ניסו להשתקע בארץ ונאלצו לעזובה. כאן הם כונו בשם "המאפיה הצרפתית". בפאריס מצא האחד מהם את מותו והשני נפצע כאנשי "המאפיה היהודית". הקשר בין שני התוארים ובין המציאות, היה מקרי בלבד.

"רודף צדקה וחסד"

ס יפורה של מישפחה זמור מתחיל בעיר סאטיף שבאלג'יריה. סאטיף היא עיירה קטנה, בה חיו בשעתו כאלפיים יהודים. ריימונד זמור היה מנכבדי הקהילה המקומית. הוא שימש כנכאי בית-הכנסת וחינך את ארבעת בניו ברוח המסורת היהודית וערכי הציונות. את בנו בכורו קרא על שם תיאודור הרצל. שאר הבנים היו ויליאם (45), ז'יל-בר (40) ואדגר (39). סיפרה צביה בררצון, חברת קיבוץ רעים בנגב: "בין השנים 1954-1950 שיי משתי כמדריכת נוער בעיר סאטיף מטעם תנועת דרוו המסונפת לקיבוץ-המאוחד. תפקידי כמדריכה היה לטפח את אהבת ארץ-ישראל בכלל ולקיבוץ בפרט. בתקופת עבודתי הכרתי את אדגר זמור. שהיה עדיין נער ונמנה על חניכי הכרתי גם את מישפחתו. היתה זו מישפחה מכובדת, מסורתית ודתית, אשר התגוררה ליד בית-הכנסת. אדגר זמור לי כנער נבון, ממושמע ומלא מרץ. יחד עם יתר

ה מחזה שחתררש כניכול בצהרי יום ו' האחרון במרכז שדרות סאן ז'רמן ברובע הלאטיני של פאריס, נראה כאילו בוים בידי במאי סרטי-גאנגסטרים. בשני בתי-קפה משני צידי הרחוב, התרכזו חברי שתי כנופיות גאנגסטרים ירי-בות, חמושים בכלי-נשק, כשהם מתכוננים לשליפות ולריסוס היריבים שמנגד. מן הצד האחד התרכזה הכנופיה היהודית. מהצד שמנגד הכנופיה הסיציליאנית. לפתע, בטרם הספיקו הצדדים היריבים להתמודד בשליפות, פרצו אל אחד מבתי-הקפה, שם התרכזה הכנופיה היהודית, כעשרים בלשים לבושים אזרחית, עם אקדחים ותתי-מקלעים בידיהם. "לשכב על הארץ!" צעק אחד מהם. בטרם הספיק מישוה למלא אחרי הפקודתו כבר פילחו היריות את חלל בית-הקפה. כאשר שככו היריות היו חמש גופות מרזטלות על הארץ בין השולחנות ושברי הבקבוקים. אחת מהן היתה גופתו של שוטר פצוע. ארבע האחרות היו של אנשי הכנופיה היהודית. שניים מהם, יוסף עמר וויליאם זמור היו מתים. שניים נוספים, אדגר זמור ובנימין אטאל - פצועים. על פי גירסת המישטרה הפאריסאית היא הצליחה במיבצע נועז למנוע קריאקורי של חיסול-חשבוניות בין שתי הכנופיות. גירסה זו טענה כי הסיציליאנים, שעבדו בזמנו בשירות "המאפיה היהודית" של פאריס, פרשו ממנה והקימו כנופיה עצמאית. היהודים עסקו בעסקי זנות והסיוציליאנים בהברחת סמים. כשניסו לחזור לתחומם של היהודים, החלה מילחמת חיי-סול הדדית, שעמדה להגיע לשיאה בערב שבת האחרון. המישטרה, כך אמרה גירי

ויליאם זמור (למעלה) ואחיו אדגר גורשו מהארץ - ונפלו במלכודת

תמות התמור

חניכי פעל בהתלהבות ובמרץ ושש לפי ראת כל פעילות שאירגנה התנועה. לפי מיטב ידיעתו הוא פעל אחר-כך גם בצרפת למען עניינם של היהודים וישראל. "סיסר הד"ר יגאל גולן, גינקולוג בבית-החולים ביי-נסון, אף הוא יליד העיירה סאטיף: "כאשר התחלתי את פעילותי בתנועת דרוו היה אדגר זמור חבר באחד מהשק אחד הפעילים בה. במשך חמש שנים בהם פעלנו ביהד עמדתני על אי-שיתוף והתרשמתי ממנו בצורה חיובית ביותר. הוא פעל רבות בקרב חברי התנועה לשם עידוד עלייתם לארץ". הרב ישראל אליזר, רב העיר אש-דוד, בה השתקע אדגר זמור אחרי שעלה לארץ ב-1969, היה מוכן להעיד עליו: "הוא מוכר כאדם בעל מיצות, רודף צדקה וחסד ומתן בסתר ועוזר לזולת". אפילו מי שהיה הרב הספרדי הראשי בישראל, יצחק ניסים, היה מוכן להיות לאדגר זמור למליץ ישר. ב-1973, כאשר עמד שריהפנים לגרש את אדגר מישראל, כתב לו הרב ניסים: "איני מכיר את הרב איש, אבל מנהיגים יהודים נכבדים מצרפת, שאני מוקירם, דיברו עימי עליו וביקשו שאטנה אליך להתיר לו להישאר בישראל".

הטמינה מלכודת למה שכונה בפיה "המאפיה היהודית". הקשר הישראלי לפרשה לא נבע רק מעובדת היותם של הקורבנות יהודים. שניים מגיבורי העלילה, האחים ויליאם

לפירסומים השונים, כולל אלה שהתפרסמו בארץ, נוסף גופך רב של דימיון ובדוחות, שהיה רחוק מהמציאות. הוא נזר עד לחפות על העובדה שקרב הכנופיות פוברק עליידי המישטרה הצרפתית, ש-

סתה, מנעה מרחי-דמים בחסלה את ראי שי הכנופיה היהודית. היה זה סיפור משלהב דימיון ועסיסי, ערוך כמו לפי טרטיט. רק מאוחר יותר הסתבר כי הוא לא היה כל כך מדוייק.

כיצד ייתכן שאדם מסוג זה הצליח לייצור לעצמו תדמית כפולה כראש "המאפיה הצרפתית" בישראל וכראש "המאפיה היהודית" בפאריס? את התשובה על כך יכול היה לתת אלי זרביב, נשיא ועד יהודי אלג'יר בצרפת, שמוכן היה להעיד על אדגר זמור כי הוא "פעל רבות למען הקהילה היהודית האלג'יראית בצרפת, לא אחת תוך סיכון חייו, כדי להגן על יהודי הקהילה מפני התנכלות של גורמים מוסלמים עויי-נים". מאחורי הגדרה פורמאלית זו מסתתר סיפורם האמיתי של האחים זמור.

הליגה להגנה עצמית

ב שנת 1958, כשאדגר היה בן 21, היגרה המישפחה לפאריס. את הקאריירה העצמאית שלו מתחיל כסוכן נוסע של חברת יינות יחד עם אחיו ויליאם. כבר בתחילת דרכם היו להם בעיות עם מישטרת צרפת. כמה מלקוחותיהם התלוננו כי סיפקו להם יינות בכמות סחוחה מנו

<p>EXPEDITEUR Sender : Remittente : 3/10/71</p> <p>DIRECTION CENTRALE DE LA POLICE JUDICIAIRE - B. C. N. - FRANCE - Interpol PARIS BCN</p>	<p>MESSAGE POSTALISÉ Dispatch-Letter Message Postal, Condensado</p> <p>PN.DCPJ.AC4/BCDR/C/B.C.N. DATE: 14 JAN 1971 N° 24 1.200.455.</p>
<p>DESTINATAIRE : To : Dr. linatorio :</p> <p>COPIE A : Copy to : Amplification para :</p>	<p>INTERPOL JERUSALEM</p> <p>REFÉRENCE : Référéncé : Votre message postalisé N° P/6.200-102409 du 27 Décembre 1970 concernant le nommé ZEMOUR ou ZEMOUR William né le 17 Septembr 1930 à SETIF (Algérie).</p> <p>TEXTE : Text : Texte : Le ressortissant français ZEMOUR William est le frère de ZEMOUR Edgard, qui a fait l'objet de votre message postalisé N° 28.617 du 6 Janvier 1971.</p> <p>Les empreintes digitales que vous nous avez transmises sont identiques à celles figurant dans notre documentation.</p> <p>Il a été signalisé à plusieurs reprises pour escroquerie, abus de confiance, vol, proxénétisme. Il est considéré comme un malfaiteur dangereux susceptible de se livrer avec ses frères (dont nous vous avons communiqué l'état-civil) à des extorsions de fonds. FIN.</p>

בינואר 1971. טביעות-האצבעות ששלחתם לנו זהות לאלה המופיעות במיטמכים שלנו. אמרו עליו שהיה מעורב כמה פעמים במעשי מירמה, מעילה-באמון וסרסרות זנות. הוא מוגדר כעבריין מסוכן המסוגל, ללכת עם אחיו (שעל מצבם המישפחתי מסרנו לכם) למעשי סחיטה באיומים. בסוף השבוע נהרג ויליאם בקרב יריות.

מיסוך חסוי
זהו המידע שהגיע ממישטרת צרפת באמצעות האינטרפול למישטרת ישראל, על ויליאם זמור בינואר 1971, שנתיים אחרי שעלה עם אחיו אדגר לארץ. נוסח המידע: "הנתיין הצרפתי ויליאם זמור הוא אחיו של אדגר זמור, שהיה נושא הודעתכם מס' 28.617 מה'61